

Kapitel 5

Vores venner får alt at vide om vores mission.
Nå ja, ikke HELT det hele ...

KONGEN TRAK I det irriterende stramme ordensbånd, rømmede sig og skubbede sin IKEA-kontorstol tilbage. Han havde prøvet at få flyttet sin trone herind på kontoret, men den var så høj, at hans knæ kom i klemme mellem skrivebordet og stolesædet. Foran ham stod de eneste personer i kongeriget, som vidste, at Norges guldbeholdning var blevet stjålet. Hallgeir og Helge fra Secret Garden, direktøren for Norges Bank, Tor. Og doktor Proktor, Lise og Bulle.

“Guldet skal være på plads i hvælvingen i Norges Bank før mandag i næste uge, når Verdensbanken kommer på inspektion,” sagde kongen. “Hvis ikke, går vi konkurs og må leve som østøstrigere. Ønsker vi det? Ja eller nej?”

“Øh ...” sagde Lise og så på doktor Proktor, som havde hævet et øjenbryn, og Bulle, som havde knebet det ene øje i, mens han eftertænksomt kløede sig i nakken.

“Kan vi ikke få flere alternativer?” spurgte Bulle.

“Det rigtige svar er ‘nej!’” buldrede kongen. “Og nu stoler Norge på jer tre. De gode nyheder er, at Secret Gardens grundige efterforskning har skaffet os informationer, som gør, at I ikke skal begynde på helt bar bund.”

Hallgeir rømmede sig. “Eksperterne har tjekket hullet i bankhvælvingen. Røverne må have brugt et diamantbor med en ret tyk diamant. Og den eneste, der er stor nok, blev for kort tid siden stjålet fra Johannesburg i Sydafrika.”

“Og vi har talt med kolleger i de hemmelige tjenester i Brasilien,” sagde Helge. “Det er hemmeligt, men i sidste uge blev den brasilianske nationalbank plyndret. Det brasilianske styre har ikke sagt noget, da de er bange for at blive lige så fattige som argentinerne.”

“Og kløgtige som vi er, har vi tjekket passagerlisterne for folk, der har fløjet til både Johannesburg, Oslo og Brasilien de sidste uger. Og det er ikke så mange, for det er jo ikke helt det samme som at rejse til Strømstad.”

“Eller Kragerø.”

“Eller Ål i Hallingdal.”

“Kom nu til sagen,” sagde kongen.

“Sagen,” sagde Helge, “er, at der er tre personer, som har været alle tre steder her på det sidste, og de er ikke hvem som helst.”

“Snarere tværtimod,” sagde Hallgeir. “De er præcis dem, de er.”

“Til sagen!” råbte kongen.

“De rejste selvfølgelig under falskt navn og udgav sig for at være brødrene Brunch, men os narrede de ikke, nej, de gjorde ej. De tre er nemlig ...” Helge holdt en pause, mens han lod blikket glide hen over de spørgende ansigter for at være sikker på, at alle holdt vejret: “... brødrene Crunch!”

Helge så sig triumferende rundt, men ansigterne så hverken ud til at have besvær med vejrtrækningen eller være særligt forskrækkede.

“Brødrene Crunch er kendt som de fæleste banditter i både Lille- og Storbritannien,” sagde Hallgeir.

“Fedt!” råbte Bulle. “Fælt er fedt!”

“Det, jeg spekulerer på,” sagde doktor Proktor, “er, hvordan de her brødre fik HELE Norges guldbeholdning med sig på flyet. Når man tænker på, hvor tungt guld er, må de jo have betalt en formue i overvægt.”

“Det er kun én guldbarre,” sagde bankdirektør Tor og smilede lidt forlegent. “Så der var ingen overvægt.”

“Kun én guldbarre?” sagde Lise og hævede et øjenbryn. “Er det hele Norges guldbeholdning?”

“Den er mindsket lidt med årene,” sagde Tor.

“Det må jeg sige,” sagde Proktor. “Og hvad er der blevet af resten af guldet?”

Tor trak på skuldrene. “Slik.”

“Er guldet blevet lavet om til slik?” spurgte Bulle.

“Nej, til tandplomber,” sagde Tor. “Efter krigen begyndte nordmændene at spise så meget sukkerstads, at tandlægerne i halvfjerdserne løb tør for guld. I husker måske det store tandpineår i 1972?”

De andre rystede på hovedet. Kun kongen nikkede og holdt en hånd op til kinden.

“Det var fæle tider,” sagde Tor. “Man kunne høre av og støn og smertensskrig fra Nordkap til Lindesnes. Derfor måtte Stortinget vedtage tandguldoverføringen. Og fra det tidspunkt har tandlægerne hvert år spist lidt af Norges Banks guldbeholdning. Helt frem til nu ...”

“Befinder alt guldet sig i munden på slikspisende nordmænd, som ikke børster tænder?” spurgte Lise og lagde strengt armene over kors. “Det går altså ikke!”

“Jo da,” sagde Bulle, stak en pegefingertip ind i hver sin mundvig og trak op i dem, så det så ud, som om det halve hoved skulle falde af: “Se bale hel ...”

Og ganske rigtigt: inde i hans mund glimtede det mat i ubørstet guld.

“Men hvis I ved, at det er de her Crunch-brødre, som står bag røveriet, hvorfor er de så ikke allerede blevet anholdt?” spurgte Proktor.

“Det er der flere grunde til,” sagde bankdirektør Tor. “For det første har vi ingen egentlige beviser ud over de her flybilletter.”

“Men de må jo have gemt guld et sted,” sagde Lise. “Man kan jo bare ransage garagen, kælderens og ...”

“Loftet!” råbte Bulle. “Brasiliansk guld på loftet! Flot!”

Bankdirektøren rystede på hovedet. “Crunch-brødrene har nok for længst afleveret guld til dem, der bestilte det. Det er udelukket, at brødrene er smarte nok til at have gennemført så smarte røverier som det her på egen hånd. Spørgsmålet er, hvem der har bestilt dem til det.”

“Politiet kan vel bare anholde Crunch-brødrene og få dem til at sige, hvem de har givet guld til?” sagde Lise.

Bankdirektøren sukkede. “Gid det var så let, Lise. Men det er nogle benhårde typer; de sladrer ikke, uanset hvor meget man, man torterer dem. Ikke fordi nogen skal torteres, selvfølgelig ...”

“Jo, jo!” råbte Bulle og hoppede op og ned. “Tortur! Bare lidt!”

“FN har desværre bestemt, at selv let tortur er ulovlig,” sukkede kongen og trak i det stramme ordensbånd. “Så den eneste måde at finde guld på er at infiltrere banden. Altså at udgive sig for at være en af dem, blive venner med dem, få deres fortrolighed. Og

så kan man – måske over en øl på pubben, hvor de får lyst til at prale lidt – lokke ud af dem, hvor guldets er.”

“Men det kan I vel få en engelsk agent fra politiet i England til at gøre,” sagde Lise. “De taler jo oven i købet engelsk.”

“Vi har talt med agenterne i politiet, som du kalder det,” sagde Helge.

“Eller Scotland Yard, som vi kalder det,” sagde Hallgeir med en overlegen mine.

“Og de sagde, at Crunch-brødrene afslørede en ægte engelsk politimand med det samme. De kan nemlig lugte politifolk ...”

“De lugter vist nok af hvidkålsroulade.”

“Så Scotland Yard syntes, det var en god idé at narre dem med børn eller gale professorer. At de med sikkerhed ikke ville lugte noget så.”

“Netop!” sagde kongen. “Er opgaven forstået?”

“Jessør,” sagde Bulle, stod ret og gjorde honnør. “Og hvis det skulle blive nødvendigt med en lille smule tortur, har vi så licens til det? Dikke-dik-døden? Hovedgok? Almindeligt kilderi?”

“I tager til London allerede i morgen tidlig,” sagde kongen. “I skal møde en af Scotland Yards hemmelige meddelere ved Michael Jackson-figuren i Madame Tourettes Vokskabinet præcis klokken otte minutter over et. Meddeleren har flere oplysninger om Crunch-brødrene til jer. Og mærk jer, at det her er en hemmelig mission, så hvis I skulle blive taget til fange ...”

“... så er der ingen, der kommer for at redde os!” jublede Bulle. “Jeg ELSKER det simpelthen. ELSKER det.”

Lise himlede med øjnene, og doktor Proktor så på Bulle med et alvorligt, bekymret ansigtsudtryk.

“Nogen spørgsmål?” sagde kongen.

“Har brødrene nogen specielle kendetegn, som kan gøre det lettere for os at genkende dem?” spurgte Proktor.

Kongen så på gardisterne, som kiggede på hinanden, trak på skuldrene og rystede på hovedet.

“Ingenting?” sagde Lise.

“Ikke noget, vi kan komme i tanker om,” sagde Hallgeir. “Det eneste må være, at de vistnok har hvert sit bogstav tatoveret i panden.”

“Men vi ved ikke, hvad det er for bogstaver, så det er nok ikke til meget hjælp,” sagde Helge.

Kongen trykkede vores helte i hånden efter tur og ønskede dem smilende held og lykke.

Men da de tre var gået ud, tog han opstilling ved vinduet. Smilet var væk.

“Jeg har på fornemmelsen, at I ikke har fortalt mig hele sandheden om de her Crunch-brødre,” sagde han.

“Nå?” sagde Helge uskyldigt. “Hvorfor det?”

“Jeg har aldrig mærket noget til, at politifolk skulle lugte af hvidkålsroulade. Jeg tror, I løj. Nå?”

Helge krympede sig. "Ja, vi løj måske."

"Men kun en lille smule," tilføjede Hallgeir.

"Vi ville ikke skræmme de to børn ved at fortælle dem, at ingen i Scotland Yard vover at komme i nærheden af Crunch-brødrene. Eller endnu værre: i nærheden af ..." Helge sænkede stemmen og hviskede et eller andet.

"Hvad?" sagde kongen.

Helge hviskede det en gang til.

Kongen vendte sig om imod Hallgeir. "Hvad er det, han siger?"

"Han siger ..." Hallgeir sænkede stemmen og hviskede et eller andet.

"Hold så op med det pjat!" buldrede kongen. "Hvem er det, Scotland Yard ikke tør ..."

"Mor." Det var Helge; han var kommet helt hen til kongen og hviskede ham det i øret.

"Crunch," hviskede Hallgeir ind i hans andet øre.

"Mor?" spurgte kongen. "Crunch?"

"Shh!" sagde Helge.

"Dobbelt-shh!" sagde Hallgeir.

"Hun er deres mor," hviskede Helge og så sig vagtsomt omkring. "Hun er kendt som det værste, der er overgået London siden Den Store Pest i 1665."

"Hun ser og hører alt, er umulig at narre og så grusom, at ingen siger hendes navn højt," hviskede Hallgeir.

"Øh, undskyld, jeg spørger," sagde bankdirektøren.

“Men hvor grusomme kan tre bankrøvere og deres mor egentlig være?”

“De spiller kno-poker med alle, der prøver på noget,” sagde Hallgeir og rullede øjnene halvvejs om bag i hovedet.

“Kno-poker?” sagde bankdirektøren og kongen i kor og så spørgende på de to hemmelige gardister, som lagde armene over kors og nikkede dystert.

“Det er måske ikke så farligt, hvis man taber fire, fem omgange,” sagde Hallgeir. “Så får man bare et rap over knoerne med kortbunken, og det svier, og man bliver lidt rød i huden.”

“Men hvis man taber ti tusind omgange ...” sagde Helge og rullede øjnene bagud, så man blot kunne se det hvide – og lidt rødt.

“Hvad så?” spurgte bankdirektøren.

“Der var engang en agent i Scotland Yard, som prøvede at infiltrere familien. Moderen afslørede ham; de spillede kno-poker med ham, og han tabte en stor pulje på ti tusind knoslag med kortbunken.”

Gardisterne rystede på hovedet i takt.

“Hvad skete der?” spurgte bankdirektøren.

“Det skal man desværre være atten år for at vide,” sagde Hallgeir.

“Jeg vil påstå, at jeg er et pænt stykke over atten år,” sagde kongen med et hævet øjenbryn.

“Ja, men hvad med dem, der sidder og læser det her lige nu?”

“Hvad?” sagde kongen. “Læser hvad?”

“Han mente ikke noget,” sagde Helge og så strengt på Hallgeir. “Du ved godt, det er hemmeligt, Hallgeir!”

“Undskyld. Det glemte jeg lige.”

Kongen blæste sig op og brølede: “Så på kongelig kommando da: SPYT UD!”

“De skrabede hele staklen op med kortbunken. Det, der var tilbage af ham, lignede en bunke reven parmesan.”

Kongen og bankdirektøren stirrede målløse på de to fra Secret Garden.

“Hvad ... Hvad har vi sendt dem ud på?” stønnede kongen.

“Nå, det skal nok gå godt med de tre, skal du se,” sagde Hallgeir. “De bliver nok ikke fanget.”

“Nej,” sagde Helge. “Det kan jeg aldrig, aldrig forestille mig.”

Kapitel 6

Kunsten at pakke, når man skal til for eksempel London

“DET ER EN KUNST AT PAKKE,” sagde doktor Proktor og trak en slidt golf taske frem fra en kælderhylde. “Det handler lige så meget om, hvad man ikke skal have med, som hvad man skal have med. Må jeg høre, hvordan I har pakket, kære venner?”

“Jeg har den her rygsæk,” sagde Lise og pegede på en rød vandrer rygsæk. “I den har jeg toiletsager, seks sæt rent undertøj, regntøj, en lommekniv, et par uldsokker, hvis det skulle blive koldt, plaster, en lille lommelygte og et par ekstra sko, hvis vi skal gå langt.”

“Ser man det!” sagde doktor Proktor. “Sådan taler en professionel rejsende, som ikke kun har rejst i rum, men også i tid. Hvad med dig, Bulle?”

“Endnu mere professionelt!” sagde Bulle. Han pegede på en Rema 1000-plasticpose, som han havde lagt fra sig på arbejdsbænken ved siden af et sæt reagensrør med noget isblåt i, som boblede og dampede. “Et par næsten ubrugte underbukser, neglelakfjerner, et Matador-spil til regnfulde dage og en æske malariapiller fra bedstefar,” sagde han.

“Malariapiller?” sagde doktor Proktor. “Der er ikke malariamyg i London, Bulle.”

“Så har de altså fået udryddet Londonmalariamyggen? Godt, for jeg er sandt at sige ikke sikker på den holdbarhedsdato, der står på æsken. Der står 12. marts 25, men jeg har en mistanke om, at det kan være 1925.”

“Og hvad skal du med neglelakfjerner?” sagde Lise. “Du bruger jo ikke neglelak!”

“Det er netop det,” sagde Bulle. “Så hvis jeg skulle få det på, vil jeg gerne have det fjernet så hurtigt som muligt.”

“Hvad med en tandbørste og mere end ét par underbukser?” sagde Lise.

“Tandbørsten har jeg i baglommen, tandpastaen låner jeg af dig, og en professionel rejsende læsser aldrig for meget undertøj i. Desuden er jeg optimist.”

“Hvad mener du?”

“Jeg regner med, at vi har løst sagen, før jeg behøver at skifte underbukser mere end én gang!”

“En god indstilling er også nyttig bagage,” sagde

professoren. "Og hvad synes I, jeg skal tage med udover de sædvanlige fornødenheder? Kan I huske de sprognæseklemmer, jeg opfandt, så vi kunne tale fransk? Nu har jeg opfundet noget endnu bedre. En multilingvistisk pille, som gør, at vi kan tale og forstå engelsk i fjorten dage. Og så er den med hindbærsmag."

"Bulle trænger til en pille," sagde Lise.

"Jeg kan da godt tale engelsk!" sagde Bulle indigneret. "Ai kæn inglisj. Der kan du bare høre."

Lise sukkede. "And how would you translate what I'm saying now?"

Bulle stirrede stift på hende i nogle sekunder, før han irriteret trak sig i sin fregnede opstoppnæse.

"Okay, én lillebitte pille til mig, så. Har du mere nyt?"

"Jeg har den her brændehuggersko, som jeg har tilladt mig at lave i din størrelse, Bulle."

"Jubi!" sagde Bulle og snuppede den lillebitte sko.

"Den var tænkt som en hjemkomstgave til dig sammen med den her," sagde Proktor og holdt en lige så lille vante frem.

"Hvad er det?" spurgte Bulle.

"Hvad ligner det? Det er selvfølgelig en sigteluffe for højrehådede."

"Nå ja, selvfølgelig," sagde Bulle og tog den på.

"Hvad er ... øh, en sigteluffe?" spurgte Lise.

"Ved du ikke engang det?" sagde Bulle og boksede ud i luften foran sig med luffen.

“Nej. Hvad er det?”

“Det er ... en rigtig fin vante, som holder ens højrehånd varm, hvis man ikke fryser på venstre. Og som man kan bokse i luften med, uden at man får kold træk på fingrene, så man får leddegigt og må holde bestikket med tæerne, når man spiser på plejehjemmet.”

“Nå ja,” sagde doktor Proktor og smilede svagt. “Men først og fremmest er det nu en vante, som man kan kaste de her tre pile med.” Han holdt tre små dartpile frem; en gul, en orange og en sort. “Og de rammer på en millimeter det, man sigter efter inden for en radius af ti meter.”

“Ja, plus det, selvfølgelig,” sagde Bulle og fortsatte med luftboksningen, så ingen skulle være i tvivl om, at vanten var særligt god til lige præcis det. “Har du mere?”

“Hm,” sagde doktor Proktor og så sig rundt. “Bortset fra en app, som du kan spille sten-saks-papir imod, har jeg opfundet noget frostvæske.”

“Er den ikke allerede opfundet?” spurgte Lise.

“Ikke en som den her,” sagde professoren og tog et af reagensglassene med det blå, boblende stof i. “Hvis du drikker det her, vil det reagere med mavesyren og dine nyrer sådan, at når du tisser, vil det, du tisser på, straks fryse til is, som kan knuses. Uanset hvad det er lavet af.”

“Übersejt!” sagde Bulle og klappede begejstret i hænderne.

“I hvert fald så længe du ikke tisser på dine sko,” sagde Lise tørt.

“Jeg tager en lille bitte flaske med,” sagde Proktor. “Men det skulle så også være alt.”

“Har du slet ikke opfundet noget til mig?” spurgte Lise.

De to andre så på hende.

“Du har ret,” sagde doktor Proktor. “Det er ligesom altid Bulle, som får lov til at afprøve mine opfindelser.”

“Det gør ikke så meget,” sagde Lise og smilede tap-pert. “Han har jo mere glæde af dem end mig.”

“Vi kan jo tage noget pruttepulver med til Lise,” sagde Bulle.

“Nej!” sagde Lise bestemt. “Det er nok med tisse-riet; vi behøver ikke også al den prutten.”

“Bare én pose,” bad Bulle. “Forestil dig, Lise, at når vi har fundet guld, og det skal fejres med dronning-
gen i Buckingham Palace, og du har pyntet dig og har danset med en eller anden kronprins, som har taget dig med på en romantisk måneskinstur i haven, at så kan du imponere ham ved at blæse hele haven tom for løv med én eneste prut.”

“Nej tak!” sagde Lise. “Glem, at jeg spurgte.”

“Jamen Lise, dronningens gartner vil bønfalde os om den opfindelse!” sagde Bulle. “Måske kan Viktor endelig tjene nogle penge på den.”

“Tja,” sagde professoren. “Eftersom amerikanerne ikke ønsker at sende pruttenauter direkte ud i verdensrummet, kan vi jo tage én pose med; den fylder jo ikke særligt meget.”

“Karamelbudding!” Det var Juliette Margarin, doktor Proktors kæreste, der råbte oppe fra køkkenet. Og det passede perfekt, for de var jo færdige med at pakke.

“Nu må I være forsigtige derovre i London,” sagde Juliette med en bekymret mine, mens hun så dem skovle løs af hendes karamelbudding. “Og så må du love at passe godt på dem.”

“Selvfølgelig,” sagde doktor Proktor.

“Jeg talte ikke til dig, Viktor; jeg talte til Lise.”

“Det skal jeg nok,” forsikrede Lise og smilede.

“Der er ingenting at være bange for,” sagde Bulle og prøvede forgæves at stoppe et ræb. “De her Crunch-folk er jo ikke de værste i hele verden, kun i Stor- og Lillebritannien. Og vi er trods alt tre af de allersnedigste på hele Kanonveien.”

Og det skålede de på i pærebrus.

Bagefter gav Juliette dem et knus hver, og de gik hvert til sit: Bulle til det gule hus, Lise til det røde, og doktor Proktor ned i kælderen for at foretage de sidste finjusteringer på de opfindelser, han skulle have med.

“Er du der nu igen?” stønnede hans mor uden at se op fra fjernsynet, da Bulle kom ind i stuen.

“Jeg er også glad for at se dig, mor,” sagde Bulle.

“Shh!” snerrede Eva. “Det er Total Makeover.”

“I slipper af med mig i morgen, for jeg tager til London,” sagde Bulle og gik ud i køkkenet for at tage sig et glas mælk.

“To med salami og en kop te til mig, og tre med Nutella til din søster,” råbte moderen. “Og skynd dig lidt; vi sidder her og sulter.”

Da Bulle kom tilbage med smurte skiver på et fad, rakte Eva ham en nystrøget tohundredkroneseddel.

“Til mig?” sagde Bulle og lyste op i et smil.

“Til at købe noget til mig i London, din gnom! En creme, som hedder Clean Coco’s.”

“Hvad slags creme er det?”

“Bumsecreme.”

“Jeg troede, du havde bumser nok.”

“Så ANTI-bumsecreme da, dit kålrabihoved! Og køb den nu, for hvis du ikke gør det, får du bare ikke dit værelse tilbage.”

“Mit værelse?”

“Altså,” sagde moderen med munden fuld af salami. “Du var væk så længe, at jeg ikke kunne sige nej til, at hun overtog dit værelse.”

“Jamen ... Hun har jo sit eget?”

“Og nu har hun to, og hvad så?” sagde moderen. “Pigen mangler plads til sit tøj. Men hun lader dig sikkert sove der i nat. Eller hva’, Eva?”

“Så okay, da,” snøftede Eva. “Men hvis du piller ved

noget, sælger vi dig til et omrejsende cirkus.”

“Behold bare pengene og dine bumser!” sagde Bulle, krøllede tohundredkronesedlen sammen og smed den hen mod sin søster. “Jeg køber ikke så meget som et engelsk tebrev til dig!”

Eva lagde forskrækket en hånd for munden.

“Hørte du det, mor!? Har du hørt, hvordan det misfoster taler til din eneste datter?”

“Vis din søster noget respekt, Bulle,” mumlegumlede moderen og skruede op for lyden på fjernsynet. “Og se at få taget den opvask, der står ude i køkkenet. Som du kan se, har der hobet sig en del op, mens du har været væk.”

Bulle gik op på sit værelse – som altså ikke længere var hans – tog tandbørsten frem fra Rema 1000-plasticposen, børstede både tænderne med og uden guld, tog tøjet af og kravlede op i sengen.

Han lå et stykke tid med lukkede øjne og forestillede sig, at han kunne høre lydene fra sine venner: doktor Proktor, som hamrede og borede og bryggede dernede i kælderen, Juliette, som snorkede let inde fra deres soveværelse, og Lise, som spillede på sin klarinet ovre på den anden side af Kanonveien.

Men nu var hun færdig og var også krøbet i seng.

Så Bulle satte sig som sædvanlig i vindueskarmen med fingrene foran skrivebordslampen, så de kastede skygger, der blev til figurer på de tynde gardiner. Han var næsten sikker på, at Lise fulgte med i

skyggeteaterforestillingen. Og i aften handlede den om tre venner, som jagtede tre banditter, og en lille nations hele guldbeholdning på én guldbarre. Og inden Lise var faldet i søvn, havde de tre helte fået fat i både banditter, gullet, det halve kongerige og mindst to prinsesser.